

Arrest

nr. 158 884 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Oeigoerse bevolkingsgroep en bent u afkomstig uit Yining, Xinjiang, Volksrepubliek China. U heeft steeds in Yining gewoond, maar heeft ook gedurende vier jaar in Ürümqi aan de universiteit medische studies gedaan. U trouwde in 1995, uw dochter G.(...) S.(...) is geboren in 1997.

In mei 2014 werd uw man T.(...) S.(...) gearresteerd nadat hij een begrafenis had bijgewoond. U slaagde er maandenlang niet in om meer te weten te komen bij de politie en in de lokale gevangenis. U wist niet waar hij was, of hij nog leefde en waarom hij was gearresteerd. U stopte met uw werk in het

ziekenhuis om naar hem te kunnen zoeken. De politie deed huiszoekingen bij u, hoewel u niet weet waarnaar ze op zoek waren. Toen u hen vroeg daarmee te stoppen, sloegen ze met een stok op uw hoofd. Op 29 oktober 2014 kreeg u een telefoon van de politie die zei dat hij in het militair hospitaal was overleden. Daar stelde u vast dat hij ernstig was vermagerd, geslagen en gemarteld. U werd gedwongen om een document te ondertekenen waarin stond dat hij aan een hartfalen was bezweken, hoewel u wist dat uw echtgenoot geen hartproblemen had. Daarna mocht u hem mee naar huis nemen. De dag erop heeft u hem begraven. Aangezien jonge Oeigoerse meisjes soms ver weg in China worden weggestuurd om te gaan werken, besloot u na al die gebeurtenissen om het land te verlaten om uw dochter te beschermen. U verkocht uw woonst en een vriend van uw echtgenoot hielp u om per truck te ontkomen.

Op 27 december 2014 reisden u en uw dochter illegaal per vrachtwagen via Kazachstan en Rusland naar Europa. U gebruikte hiervoor een vals paspoort, dat de smokkelaar naderhand weer afpakte. U vroeg asiel in België op 17 februari 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor geen enkel document neer. Twee weken na het gehoor, op 4 juni 2015 bezorgde u het CGVS een aantal digitale foto's waarop u en u dochter te zien zijn, echter zonder enige verdere toelichting.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de volgende redenen.

Uw gedrag doorheen de asielprocedure is niet in overeenstemming te brengen met de procedures en criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus waarin wordt gesteld dat een asielzoeker zijn volledige medewerking dient te verlenen en alle relevante informatie over zichzelf en zijn problemen dient mee te delen. Onderstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien door de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle gegevens overmaakt teneinde bescherming te bekomen.

Zo kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en die van uw dochter. U legde geen enkel begin van bewijs voor, noch inzake uw identiteit, noch inzake uw activiteiten of de problemen die u beweerde te kennen. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en in de vragenlijst van het CGVS wordt er immers steeds gewezen op het belang van het verzamelen van zoveel mogelijk documenten ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag. Ook tijdens een eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd u aangemaand om stukken mee te brengen ter ondersteuning van uw relaas (zie gehoor 1 CGVS, dd. 16.04.2015, p. 1). U wendde echter voor geen Chinees te verstaan, terwijl tijdens het tweede gehoor bij het CGVS (zie gehoor 2 CGVS (verdere referentie), dd. 21.05.2015 p. 6) zonder enige twijfel bleek dat u zeer goed Chinees verstaat en spreekt. Dat u weigerachtig zou zijn om een Chinese tolk te vertrouwen is hiervoor geen verschoning. Het illustreert eerder uw onwil om documenten te verzamelen ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Zo heeft u met name geen enkel identiteitsdocument neergelegd; geen identiteitskaart, noch een gezinssamenstelling (hukou) of eender welk identiteitsbewijs zoals een rijbewijs of een paspoort. Elke volwassene in China beschikt a priori over minstens een aantal van deze stukken, zeker iemand als u die werkte, een familie had en hoog opgeleid is. Het bewijs van identiteit maakt eveneens een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen.

De verklaringen die u aanreikt over het totale gebrek aan documenten zijn geenszins voldoende. Wanneer u gevraagd wordt waar uw identiteitskaart en hukou liggen tracht u eerst de vraag te ontwijken door te zeggen dat deze zijn veranderd, aangezien ze regelmatig worden vernieuwd of verlengd (p. 6). Bij enig aandringen vanwege het CGVS over de plaats waar de stukken liggen die u destijds gebruikte, zegt u dat ze zowel in uw huis liggen als bij uw moeder, maar dat ze ook verloren kunnen zijn. Wanneer het CGVS hieromtrent verduidelijking vraagt beweert u dat uw identiteitskaart eigenlijk nog in het huis ligt waarvan u eerder verklaarde dat het verkocht was (p. 2). Nu beweert u dat het huis eigenlijk niet leeg staat omdat de koper niet de volledige som heeft betaald. Wanneer het CGVS verder aandringt op een duidelijk antwoord en u wijst op het belang van identiteitsdocumenten in China, verklaart u tenslotte dat u dacht dat het nochtans niet belangrijk was (pp. 6, 12), dat u ze daarom niet meenam om te vluchten. Elders in het gehoor verklaart u meermaals dat u geen tijd meer had om documenten te verzamelen (p. 3). U verklaart eveneens dat u bang bent dat uw familie, zijnde uw moeder en uw zus,

in gevaar zou kunnen komen indien u hen telefonisch contacteert (p. 2). Verder stelt u dat u niets kon krijgen bij het politiekantoor omdat u hier gewelddadig werd behandeld (pp. 2, 11).

Dit alles biedt geenszins een overtuigende verklaring voor de afwezigheid van documenten. Meer bepaald kan het CGVS uw uitleg niet aanvaarden om de volgende redenen. Ten eerste, in China zijn documenten zeer belangrijk en als hoogopgeleide stadsbewoner is het uitgesloten dat u niet weet dat dit elders (met name in Europa) ook zo is. De veelheid aan redenen om geen documenten mee te nemen staat tegenover de eenvoudige logica dat iemand in het buitenland zijn of haar identiteit dient te kunnen bewijzen. Ten tweede, dat u halsoverkop zou zijn vertrokken klopt niet. U bereidde zich op een dergelijke reis voor, aangezien u zegt dat u uw huis verkocht om de reis te betalen (p. 6). Tussen de begrafenis van uw echtgenoot en uw vertrek liggen overigens twee volle maanden. Ten derde, indien u een werkelijk definitief vertrok en uw huis verkocht om een dure reis te betalen, is het niet geloofwaardig dat u hierbij genoeg nam met slechts een deel van de afgesproken prijs. U had het geld immers hard nodig. Zelfs indien dit al zo zou zijn, kan men er in dat geval met zekerheid van uitgaan dat u manieren vond om contact te houden met de koper zodat u uw geld zou kunnen vorderen. Deze koper kon dan niet enkel geld maar ook papieren sturen die in dat huis, elders in Gulja, of bij hem nog zouden liggen, zoals met name een kopie van de verkoopakte en de annexen betreffende uw identiteit. Ten vierde, ook andere mensen zoals burens, collega's of andere vrienden had u kunnen contacteren om u te helpen enkele relevante stukken te bekomen, zoals studie- en werkattesten, attesten van woonst, van gezinssamenstelling, van geboorte, van overlijden, stukken met betrekking tot het professionele leven van uw echtgenoot, het studietraject van uw dochter, etc. U beweert in dit verband dat u het telefoonnummer van collega's niet heeft (p. 3), nochtans blijkt dat u wel uw Chinese telefoon heeft behouden (p. 7). Ten vijfde, wanneer het CGVS naar het e-mailadres van uw dochter peilt, vraagt u wat dat is (p. 3). Dat u aanvankelijk tracht voor te wenden dat u geen e-mail kent is opnieuw een flagrante aanwijzing dat u onwillig bent om enige inzage te geven in uw mogelijkheden tot communicatie met bekenden thuis. Het is trouwens niet geloofwaardig dat u geen e-mail zou kennen. Ten zesde, wanneer het CGVS naar diploma's van uw dochter haar school vraagt, ontwijkt u volledig de kwestie door te antwoorden dat u hier bent om haar te beschermen (p. 4). Tenslotte verklaart u zelf letterlijk dat u niemand wil contacteren (p. 11). Kortom uw houding getuigt van een totale afwezigheid van wil tot medewerking met de asielprocedure. U liet dus na om uw identiteit te staven. Het valt dan ook niet na te gaan of het relaas wel degelijk betrekking heeft op u. Dit ondermijnt bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor wat betreft de kern van uw relaas valt op dat u niet kan aangeven waarom uw man zou zijn ontvoerd, gemarteld en vermoord. Hij was op geen enkele manier politiek geëngageerd en u maakt geen melding van mogelijke precedentes en aanleidingen (p. 5). U geeft aan dat er huiszoekingen bij u plaatsvonden, maar geeft daarbij geen toelichting over waar dit voor diende. U en uw dochter werden uiteindelijk ongemoeid gelaten. Het blijft daarom onduidelijk welk gevaar uw moeder en uw zus zouden lopen indien u contact met hen zou nemen. Gezien de ernst en de impact van een beslissing om het land te ontvluchten kan verwacht worden dat u zich grondig zou hebben geïnformeerd alvorens te vluchten. U blijft zeer vaag over de redenen van uw vertrek, over de beweerde problemen van uw man en dit ondanks de concrete vraagstelling en het belang er van in het kader van uw asielaanvraag. Indien dit de werkelijke reden van uw vertrek is, dan kan, zoals aangegeven, redelijkerwijze verwacht worden dat u er meer over kan vertellen en eventueel tracht uw relaas te staven met enige stukken.

Er kan tenslotte weinig geloof worden gehecht aan uw reisweg. Dat u niet weet of u stopte of niet aan de grens met Kazachstan (p. 7) is weinig aannemelijk en komt zeer stereotiep over. Immers mensen die illegaal reizen lopen per definitie het meest gevaar aan grenscontroles. Landsgrenzen vormen zodoende ijkpunten in het traject en u dient zich hierover een minimum aan details te kunnen herinneren. Hetzelfde geldt voor uw beweringen dat u niet weet met welk paspoort u heeft gereisd (pp. 7, 8). U meent dat het een Russisch paspoort was omdat u op weg was naar Rusland, maar u bent hiervan niet zeker. U merkt zelfs op dat u hier niet op lette. U verklaart dat uw smokkelaar u op het hart drukte dat u genoeg geld had betaald om u zich hier geen zorgen over te moeten maken. Nochtans verklaart u dat u onderweg wel werd gecontroleerd en dat u mocht doorrijden na het tonen van dit paspoort. Het is weinig aannemelijk dat iemand die illegaal reist niet eens zeker is van de naam die zijn of haar reistitel draagt. Immers u moet tijdens een reis kunnen aangeven wie u bent en waar uw reis u heenbrengt. Overigens spreekt u geen Russisch (pp. 4, 7) en zou dit feit ongetwijfeld de achterdocht van immigratieambtenaar hebben opgeroepen. Gezien het bovenstaande, doen uw verklaringen eerder vermoeden dat u wel degelijk over een geldig paspoort beschikt en legaal naar Europa bent gereisd maar niet bereid bent om dit aan het CGVS te overhandigen omwille van gegevens die niet met (aspecten van) uw relaas zouden kunnen overeenstemmen.

In conclusie stelt het CGVS vast dat u wellicht van Oeigoerse afkomst bent en ook Chinees spreekt. De digitale foto's die u na het gehoor aan het CGVS bezorgt wijzen in deze richting, hoewel ook deze afbeeldingen geen enkele indicatie geven over de context, zoals het tijdstip waarop deze foto's werden

genomen, de plaats, de personen die erop staan afgebeeld, etc. Het CGVS heeft hiermee nog steeds geen enkel zicht op uw identiteit, uw plaatsen van verblijf en over eventuele statuten die u kan hebben bekomen in andere verblijfplaatsen. U laat het CGVS schijnbaar bewust in het ongewisse. De door u toegevoegde stukken voegen aldus niets toe aan uw asielrelaas en doen daarmee geen enkele afbreuk aan bovenstaande bevindingen, ze kunnen in elk geval noch uw identiteit, noch uw relaas staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster ter staving van haar asielrelaas de volgende documenten: "SDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2014 - China (includes Tibet, Hong Kong, and Macau), 25 June 2015, te consulteren via http://www.ecoi.net/local_link/306284/429667_en.html; Administratief Dossier CGVS, Gehoorverslag 21 mei 2015; Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15, People's Republic of China, 25 februari 2015, te consulteren via: <https://www.amnesty.org/en/countries/asia-and-the-pacific/china/report-china/>; The Irish Times, Chinese court sends Uighur man to prison for growing a beard, 31 maart 2015; Human Rights Watch, China: Draft Counterterrorism Law a Recipe for Abuses, Major Overhaul Needed for Law to Conform with International Legal Obligations, 20 Januari 2015, te consulteren via <https://www.hrw.org/news/2015/01/20/china-draft-counterterrorism-law-recipe-abuses>; Reuters: U.N. official calls China's crackdown on Uighurs "disturbing", 12 maart 2015, te consulteren via <http://uk.reuters.com/article/2015/03/12/uk-china-un-xinjiang-idUKKBN0M723B20150312>; Al Jazeera, Cina to neighbours: Send us you Uighurs, 18 februari 2015; The Canadian Press, Rights groups urge Malaysia not to deport 155 Uighurs, including 76 children, to China.; Radio New Zealand, Fifteen people have been killed and up to 14 injured in an attack in China's..., 29 november 2014); Thai News Agency, China executes 3 for deadly Kunming train station attack, 25 maart 2015)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, "*minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", gaat verzoekster in op de vier elementen van het begrip "vluchteling". Zij herneemt haar asielrelaas en meent aan deze criteria te voldoen.

Verzoekster geeft vooreerst aan dat zij tijdens het verhoor niet de kans kreeg om haar volledige verhaal te doen, aangezien zij constant onderbroken werd met de boodschap "dat er niet voldoende tijd meer was". Gezien haar toenmalige raadvrouw het verhoor zeer vroeg heeft verlaten, is het op vandaag onmogelijk om deze versie definitief te ontcrachten of te bevestigen op basis van het gehoorverslag. Voorts stelt zij dat zij het ten tijde van het gehoor emotioneel erg moeilijk had en verwijst naar passages uit het gehoorverslag.

Verzoekster legt uit geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen, omdat zij die in haar thuisland, in de verwarring van de vlucht, had achtergelaten. Tot op heden is ze er nog niet in geslaagd contact te leggen met de weinige familieleden die ze daar nog heeft. Ook geeft zij aan, onder verwijzing van algemene informatie, dat het voor Oeigoeren moeilijk is om een paspoort te bemachtigen.

Zij vervolgt dat indien verweerster zou twijfelen aan de identiteit en afkomst van verzoekster, zij dit verder dient te onderzoeken, gezien haar zorgvuldigheidsplicht, met een achtergrondcontrole. Verzoekster spreekt vloeiend Oeigoers en ook Chinees, waardoor er maar twijfel mogelijk is over haar afkomst. Gezien de overgrote meerderheid van de Oeigoeren in de Westelijke autonome Chinese regio Xinjiang leeft en verzoekster eveneens Chinees spreekt kan maar weinig twijfel bestaan over haar daadwerkelijke afkomst. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien duidelijk dat verzoekster tijdens het verhoor zeer goed kon antwoorden op vragen over haar gebied van herkomst en de manier waarop Oeigoeren er behandeld worden.

Verder stelt verzoekster dat het wel degelijk aannemelijk is dat haar echtgenoot werd gearresteerd en gemarteld, zonder politiek actief te zijn of hiervoor enige aanleiding te zien. Dit soort willekeur stemt immers overeen met de reële situatie waarin de Oeigoerse gemeenschap moet overleven in China. Verzoekster verwijst hiertoe naar een rapport van Amnesty International waarin te lezen valt hoe de Chinese autoriteiten in mei 2014 een 'strike-hard' campagne hebben gelanceerd, een campagne om 'terrorisme en religieus extremisme aan te pakken', maar zich in werkelijkheid richt op de islamitische Oeigoeren.

Verzoekster geeft vervolgens onder verwijzing van het rapport van Amnesty International aan dat sinds de invoering van de antiterrormaatregelen in 2014 de Oeigoeren naast de reeds wijdverspreide discriminatie op vlak van werk, onderwijs, huisvesting, politieke- en religieuze organisatie ook steeds meer aan effectieve strafrechtelijke vervolging worden blootgesteld. Vanwege de actieve sinificatiepolitiek is verzoekster bovendien oprecht bang om haar dochter te verliezen.

In een tweede middel voert verzoekster, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", aan dat in de bestreden beslissing niet geargumenteed wordt waarom verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op subsidiare bescherming, terwijl haar volk in China duidelijk aan vervolging wordt blootgesteld.

Zij geeft aan dat tal van objectieve bronnen getuigen van de bijzonder precare levensomstandigheden waaraan Oeigoeren in China blootgesteld worden. Sinds China haar anti-terroriswetgeving aannam in 2014 is hun situatie er verder nog sterk op achteruit gegaan.

Bovendien lijken deze volstrekt dictatoriale maatregelen van de Chinese overheid net tot effect te hebben dat het aantal aanslagen toeneemt, waardoor volgens verzoekster haar streek van herkomst steeds onveilig wordt en haar leven daar eveneens bedreigd wordt in de zin van art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bij aanvullende nota van 11 september 2015 legt verzoekster ter staving van haar identiteit en Oeigoerse afkomst de volgende stukken neer: (stuk 13) kopie van het certificaat van verzoekster dat ze in 1990 behaalde aan de Medische Hogeschool van Xinjiang (met beëdigde vertaling); (stuk 14): kopie van certificaat (binnenkant) van eerste drie jaar middelbaar van haar dochter S. G. aan de middelbare school n°6 van de stad Yining (met beëdigde vertaling); (stuk 15) kopie van certificaat (voorkant) van S. G. als student lager middelbaar (met beëdigde vertaling); (stuk 16) kopie van schoolrapport van S. G. (met beëdigde vertaling); (stuk 17) foto's van verzoekster op haar werk in het Friendship Hospital van Yining (een vijftal jaar terug), met Chinese vlag in rechterbovenhoek van de tweede foto; (stuk 18): school en klasfoto's van S. G. (met beëdigde vertaling); (stuk 19) foto van S. G., met het uniform aan van de Yining lagere school n°17 en de rode sjaal van de Chinese jeugdbeweging: de Chinese Jonge Pioniers (met bijkomende uitleg, vrij vertaald naar het Engels); (stuk 20) kopie van foto uit chinees krantenartikel, waarin S. G. is afgebeeld in haar middelbare schooloutfit; (stuk 21) foto van verzoekster, haar dochter en moeder in Xinjiang; (stuk 22) detail van middelbaar schooluniform S. G.; (stuk 23) Uitleg over gebruik nationaal embleem van China (vrij vertaald naar het Engels).

Verzoekster benadrukt allereerst dat zij noch haar dochter ooit in het bezit waren van een Chinees reispas. Haar Chinese identiteitskaart en huwelijksakte liet ze thuis achter en dit om een zeer goede reden. A., een vriend van haar overleden echtgenoot, drukte haar voor haar vertrek op het hart om niets mee te nemen. Het risico om 'gepakt' te worden was namelijk te groot, waarop de overheid hun identiteitskaarten in beslag zou nemen en hen zeker zou terug naar huis sturen. Op heden weet verzoekster niet waar die documenten (nl. haar Chinese identiteitskaart en huwelijksakte) zijn. Liggen zij nog in het verkochte huis, of werden zij reeds in beslag genomen door de politie toen hun vertrek werd ontdekt?

Het alomtegenwoordige en rigoureuze surveillancebeleid door de Chinese overheid is tevens de oorzaak voor de manier waarop verzoekster haar huis verkocht. Door de effectieve verhuis en overdracht aan de nieuwe kopers een tijd uit te stellen, met hulp van haar moeder en de eerder genoemde vriend A., als tussenpersonen hoopte verzoekster haar vertrek onder de radar te houden. Het huis verkocht ze voor 480 000 RMB, de kopers betaalden haar 450 000 RMB, waarmee ze haar reis bekostigde, het leeuwendeel van het bedrag. De laatste 30 000 RMB zou pas later worden betaald,

wanneer de koper het huis zou leeghalen, om er onmiddellijk ook zelf in te trekken. Niet alleen is dit een veelvoorkomende praktijk in China, zo kon ook de indruk gewekt worden dat het huis nog steeds bewoond werd. Geen overbodige luxe, het lokale politiekantoor lag namelijk vlakbij het huis van verzoekster, een leegstaande woning zou achterdocht wekken bij de voorbijrijdende patrouilles.

Dat verzoekster geen contact durft op te nemen met het thuisfront heeft alles te maken met het rigoureuze surveillancebeleid van de Chinese overheid ten aanzien van de Oeigoerse minderheid. E-mails en brieven worden er stelselmatig bij de postdiensten geopend en gecontroleerd. Dat uit het gehoor af te leiden valt dat verzoekster haar Chinese telefoon met nummer van kennissen heeft behouden, klopt eveneens niet. Wat ze tijdens het gehoor verklaard heeft is dat ze van A. een simpele Nokia ontving met een sim-kaart, waar hij hen mee kon contacteren.

Verzoekster geeft, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing te lezen staat, aan wel degelijk te weten wat e-mail is. Ze kent er alleen het Engelse woord niet voor, dat gebruikt werd tijdens het gehoor. Zelf kent ze e-mail als 'Dianzi Youjian'. Verzoekster heeft, zoals hierboven omstandig werd uitgelegd gegronde redenen om niet te communiceren met bekenden in haar thuisland.

Vervolgens wijdt verzoekster uit over hetgeen haar echtgenoot is overkomen en laat zij tevens gelden dat de link die zij tijdens het interview legde met het gevaar waarin haar dochter verkeerde alles te maken heeft met een extra vluchtreden, die zij nauwelijks uit de doeken heeft kunnen doen tijdens het verhoor en waarmee in de beslissing ook geen rekening werd gehouden, namelijk de vrees om haar dochter te verliezen in het kader van een onderwijsprogramma van de overheid. Ongeveer één maand na de begrafenis van haar man, kwam een ambtenaar van het stadsbestuur naar het huis van verzoekster. Die zette haar onder druk om een papier te ondertekenen in verband met de schoolverplichtingen van haar dochter (zogezegd ná haar 14 jaar). Toen verzoekster opmerkte dat andere meisjes van wie de ouders eenzelfde document ondertekend hadden vaak verdwenen naar andere provincies en -als ze al terugkwamen- getraumatiseerd terugkeerden, besefte ze niet langer te kunnen blijven in China. Deze getuigenis ligt bovendien volledig in lijn met de actieve significatiepolitiek, die in het verzoekschrift reeds werd geduïd. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd hier slechts erg beperkt op ingegaan. Verzoekster verklaarde bij het CGVS nochtans dat het gevaar haar dochter te verliezen de eerste reden voor haar vertrek was. In de motivatie van de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier ingegaan op deze vrees.

Wat betreft haar reisweg wenst verzoekster haar verklaringen op het CGVS te bevestigen. Wel voegt hij er nog aan toe dat zij gedurende een maand in het district Almatan in Kazachstan verbleef, terwijl zij wachtte tot de smokkelaars alle regelingen voor hun reis getroffen hadden.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing "*te vernietigen en te hervormen*" en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, "*minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek*". In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing "*te vernietigen en te hervormen*" en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt, noch inzake haar identiteit en nationaliteit, noch inzake de problemen die zij beweerde te kennen. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen *in casu* niet het geval is. Zo heeft verzoekster geen enkel identiteits- en nationaliteitsdocument neergelegd, terwijl zij uitdrukkelijk verklaard heeft over een identiteitskaart en Hukou te hebben beschikt (zie gehoorverslag 21 mei 2014, 5). Verzoeksters verklaringen over het gebrek aan deze documenten zijn geenszins voldoende. Zo blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: *“Wanneer u gevraagd wordt waar uw identiteitskaart en hukou liggen tracht u eerst de vraag te ontwijken door te zeggen dat deze zijn veranderd, aangezien ze regelmatig worden vernieuwd of verlengd (p. 6). Bij enig aandringen vanwege het CGVS over de plaats waar de stukken liggen die u destijds gebruikte, zegt u dat ze zowel in uw huis liggen als bij uw moeder, maar dat ze ook verloren kunnen zijn. Wanneer het CGVS hieromtrent verduidelijking vraagt beweert u dat uw identiteitskaart eigenlijk nog in het huis ligt waarvan u eerder verklaarde dat het verkocht was (p. 2). Nu beweert u dat het huis eigenlijk niet leeg staat omdat de koper niet de volledige som heeft betaald. Wanneer het CGVS verder aandringt op een duidelijk antwoord en u wijst op het belang van identiteitsdocumenten in China, verklaart u tenslotte dat u dacht dat het nochtans niet belangrijk was (pp. 6, 12), dat u ze daarom niet meenam om te vluchten. Elders in het gehoor verklaart u meermaals dat u geen tijd meer had om documenten te verzamelen (p. 3). U verklaart eveneens dat u bang bent dat uw familie, zijnde uw moeder en uw zus, in gevaar zou kunnen komen indien u hen telefonisch contacteert (p. 2). Verder stelt u dat u niets kon krijgen bij het politiekantoor omdat u hier gewelddadig werd behandeld (pp. 2, 11).”* In haar aanvullende nota werpt verzoekster andermaal een nieuwe verklaring op, met name omdat A., een vriend van haar overleden echtgenoot, haar aanraadde om voor haar vertrek niets mee te nemen. Het risico om ‘gepakt’ te worden was namelijk te groot, waarop de overheid hun identiteitskaarten in beslag zou nemen en hen zeker zou terug naar huis sturen. Het gegeven dat verzoekster incoherente verklaringen aanreikt over het gebrek aan documenten ondermijnt haar geloofwaardigheid en getuigt van een gebrek aan medewerking.

De documenten die zij middels de aanvullende nota bijbrengt, zijn niet bij machte haar identiteit en nationaliteit te staven. Daargelaten het gegeven dat fotokopieën geen bewijswaarde hebben vermits zij middels knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, tonen de door haar neergelegde attesten enkel de door haar gevolgde opleiding aan de Medische Hogeschool van Xinjiang aan en het lager middelbaar onderwijs van haar dochter in de stad Yining. Ook foto's van verzoekster op haar werk en de school- en klasfoto's van haar dochter in uniform tonen enkel aan dat verzoekster daar werkzaam was en haar dochter onderwijs genoot in China, doch niet hun identiteit en nationaliteit. Voormelde documenten bevatten immers geen enkel objectief element (vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee verzoeksters identiteit en nationaliteit bewezen kan worden. De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

2.4. Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij van de arrestatie en de dood van haar echtgenoot en de daaruit voortvloeiende problemen. Zo was verzoekster ten tijde van het gehoor zeer vaag over de redenen van haar vertrek, over de beweerde problemen van haar man en dit ondanks de

concrete vraagstelling en het belang er van in het kader van haar asielaanvraag. Indien dit de werkelijke reden van haar vertrek is, dan kan, zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven, redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster er meer over kan vertellen en eventueel tracht haar relaas te staven met enige stukken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en deze wat uit te breiden. Het louter herhalen van de asielmotieven en het opwerpen van *post-factum* verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

De loutere verwijzing naar informatie aangaande de algemene situatie van Oeigoeren in China, is te dezen niet dienstig vermits zij geen identiteits- of nationaliteitsdocumenten bijbrengt die haar Chinese nationaliteit kunnen aantonen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de beweerde sinificatiepolitiek die door de Chinese overheid zou gevoerd worden.

2.5. Waar verzoekster opwerpt dat zij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet de kans kreeg om haar volledige verhaal te doen, stelt de Raad samen met verwerende partij in haar verweernota vast dat het gehoor duurde van 13u50 tot 17u42, hetgeen behoorlijk lang is, en verzoekster uitdrukkelijk verklaarde niets toe te voegen te hebben aan haar relaas (zie gehoorverslag 21 mei 2014,12). Haar verweer kan dan ook bezwaarlijk ernstig genomen worden, te meer daar verzoekster ook reeds tijdens haar eerste gehoor op 16 april 2014 de mogelijkheid had haar verhaal toe te lichten, maar manifest in gebreke bleef zulks te doen vermits zij bedrieglijk heeft voorgehouden geen Chinees te verstaan noch spreken. Verzoekster brengt ook thans geen elementen aan die ze mogelijk niet had kunnen vertellen. In het licht van dit laatste dient te worden opgemerkt dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt en wantrouwen geen reden is om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te geven. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, nationaliteit, leefwereld en asielrelaas.

Waar verzoekster aangeeft dat zij zich in een erg emotionele toestand bevond ten tijde van het gehoor, wijst de Raad erop dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar de protection officer hier rekening mee houdt. *In casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress verzoekster verhinderd zou hebben de waarheid te vertellen.

2.6. Ook kan er na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters voorgehouden reisweg. Zo stelt de bestreden beslissing het volgende vast: *“Dat u niet weet of u stopte of niet aan de grens met Kazachstan (p. 7) is weinig aannemelijk en komt zeer stereotiep over. Immers mensen die illegaal reizen lopen per definitie het meest gevaar aan grenscontroles. Landsgrenzen vormen zodoende ijkpunten in het traject en u dient zich hierover een minimum aan details te kunnen herinneren. Hetzelfde geldt voor uw beweringen dat u niet weet met welk paspoort u heeft gereisd (pp. 7, 8). U meent dat het een Russisch paspoort was omdat u op weg was naar Rusland, maar u bent hiervan niet zeker. U merkt zelfs op dat u hier niet op lette. U verklaart dat uw smokkelaar u op het hart drukte dat u genoeg geld had betaald om u zich hier geen zorgen over te moeten maken. Nochtans verklaart u dat u onderweg wel werd gecontroleerd en dat u mocht doorrijden na het tonen van dit paspoort. Het is weinig aannemelijk dat iemand die illegaal reist niet eens zeker is van de naam die zijn of haar reistitel draagt. Immers u moet tijdens een reis kunnen aangeven wie u bent en waar uw reis u heenbrengt. Overigens spreekt u geen Russisch (pp. 4, 7) en zou dit feit ongetwijfeld de achterdocht van immigratieambtenaar hebben opgeroepen.”*

De loutere *post-factum* verklaring dat zij gedurende een maand in het district Almatan in Kazachstan verbleef, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen.

Waar verzoekster wijst op de moeilijkheid voor Chinese Oeigoeren om een paspoort te bemachtigen, gaat zij volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat zij niet in staat was en is om ook maar op enige wijze een document over te maken waaruit haar identiteit en herkomst blijkt.

2.7. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat verzoekster wel degelijk in het bezit is van haar identiteitskaart en van een geldig paspoort, maar niet bereid is om dit aan de asielinstanties te overhandigen omwille van gegevens die niet met (aspecten van) haar relaas zouden kunnen overeenstemmen, waaronder haar voorgehouden nationaliteit. Hoewel verzoekster vloeiend Oeigoers en beweerdelijk ook Chinees spreekt, geeft zij hiermee nog steeds geen zicht op haar identiteit, haar

nationaliteit, haar plaatsen van verblijf en eventuele statuten die zij kan hebben bekomen in andere verblijfplaatsen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster haar nationaliteit en herkomst niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoekster maakt haar asielrelaas niet geloofwaardig nu de door haar beweerde nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden.

2.10. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst en nationaliteit niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in China.

Besluit

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK